

Sorrig og glæde de vandre til hobe

For nogle år siden mistede jeg en god gammel ven. Han blev kun 64 og det var slet ikke nok. Han var en charmerende, larmende, festlig og meget gæstfri verdensmand, som tit og ofte sagde upassende ting også med seksuelle undertoner. Men jeg holdt virkelig meget af ham og bar gerne over med hans facon. Også når han foran en helt flok gæster tog imod mig med en krammer og lige i forbifarten pressede barmen ind fra siderne og med et dybt kig ned i kavaler gangen sagde: „God aften, alle tre“. Han elskede, hvis han kunne forarge nogen. Og det lykkedes da også jævnligt.

Da han skulle begraves var jeg med til at bære kisten. Han skulle begraves fra en lillebitte landsbykirke som også viste sig at have en temmelig smal udgangsdør. Der gik jeg i front, stortudende med kisten i den ene hånd og med min vens store jagtkammerat som bærer på den anden side. Jagtkammeraten var på vej igennem døren, da jeg gennemskuede, at jeg ikke kunne komme med. Der var ikke plads. Jeg måtte vende siden til, tænkte jeg. Som sagt så gjort. Men jeg havde gjort regning uden vært, eller i hvert fald uden barm. For brysterne ville ikke med. Et efter et måtte jeg hive dem med mig. Plop, Plop. Sådan føltes det og jeg var næsten sikker på, det også havde lydt sådan. Og pludselig kunne jeg mærke latteren trænge sig på gennem gråd og sorg. For der i kisten lå jo en mand, som ville have elsket det scenarie. En mand som ubetinget ville have henledt hele selskabets opmærksomhed på min barm, der var for stor til kirkedøren. Så mens jeg fældede endnu en tåre, smilede jeg til min gamle ven i kisten og jeg kunne næsten høre ham sige; „Farvel, alle tre“.

I sådan en situation føles humoren som en kærkommen redningskrans. Lige før man drukner i sorgen og i fornemmelsen af, at man aldrig bliver glad igen, så viser den sig. Og humoren virker, selv inden man kan se det sjove. Alene bevidstheden om, at det kan blive noget vi kan grine af på et tidspunkt, kan gøre det hele lidt lettere at bære.